

A photograph of a family silhouette against a bright sunset. A woman on the left, a man on the right, and a child in the center are holding hands. The child is standing in shallow water, reaching up towards the sun. The background is a warm, golden glow from the setting sun over water.

Amanda Prowse

KOLM
JA
POOL
südamelööki

KUIDAS TOIME TULLA SELLEGA,
KUI KOLMEST SAAB KAKS?

Originaali tiitel:
Amanda Prowse
Three-and-a-half Heartbeats
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Kõik raamatus kirjeldatud tegelased, ühendused ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või leidnud kasutust väljamõeldud olukordades.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Amanda Prowse, 2015
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B10384420
ISBN 978-9949-82-659-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Eellugu

Grace Penderford oli last ihanud nii kaua, kui mäletas. See igatsus oli füüsiline soov, mis pesitses ta üsas ning tüksles vastsündinut nähes või ta lõhna tundes. Ta hoidis seda saladuses, teades, et vanemad tahtsid, et ta arukalt toimiks ja karjääri teeks. Ema mõistlikud sõnad olid talle ajju sööbinud. „*Hangi endale töökoht, Grace, ja siis saa lapsed. Nii on sul alati töö, millele toetuda. Lapsed ei jää igavesti lasteks, kas tead! Ja kui nad kooli lähevad, saad sina uuesti sadulasse hüpata. Turvatunne, see tähendab kõike.*“ Grace oli noogutanud, teades, et see oleks tõepoolest arukas. Ent sellest ei piisanud, et lapsesaamise soovi alla suruda. Ta ei unistanud agentuuris karjääri tehes uhketest autodest ega disainerikraamist, kuigi need olid nüüd ta käeulatuses. Ei, Grace unistas jõuda karjääriredelil sellisesse punkti, kus ta oleks end mugavalt tundnud, kus oleks saanud oma saavutustele tagasi vaadata, süles väike valgesse heegeldatud tekki mähitud pamp, millest paistaks välja tilluke rusikas, sõrmed, mis haaraksid kinni tema sõrmest.

Selleks oli kulunud kolmkümmend kuus aastat, kolm kuud ja kuus päeva, kuid lõpuks oli see hetk kätte jõudnud. Päeval, mil ta unistus sai tõeks, hingas Grace sisse gaasi ja õhku ning hõõrus puuvillase öösärgi all kõhtu, samal ajal kui beebi mugavamalt asendit otsis. Grace patsutas veninud nahka, kudrutades: „Kõik on korras. Ära karda. Sa oled peaaegu kohal ja ma ootan sind. Ära karda, mu väikseke. Ma olen siin.“

Ta tundis elevust teadmisesest, et kohtub lõpuks ometi oma lapsega, ent ka kurbust, et nende ühine aeg sellisel ainulaadsel, võrratul viisil hakkas lõpule jõudma. Just kui oleks Grace vaistlikult teadnud, et kõige parem koht ta lapse jaoks oli kerratõmbunult ja turvaliselt tema sees.

Chloe oli talle silma vaadanud. Kõik meditsiiniõpikud ja asjatundjad ütlesid, et selline asi pole võimalik, vastsündinul on liiga palju tegemist oma esimese hingetõmbe ja valgusega harjumisega. Grace kuulas arstide arukalt arvamuse ära ja noogutas kaasa, kuid emana teadis ta muud. Ta teadis, et kui Chloe oli üle ta pea ulatatud, oli tütar talle silma vaadanud ning selle sekundi murdosaga meelde jätnud pildi emast. Chloe oli teda näinud ja endale meelde jätnud, nagu oleks nii Grace'iga suhelnud, saates talle teate.

Kui Grace beebi sülle võttis, märkas ta, et Chloel oli eriline lõhn, veidi nagu värskest küpsetatud leiva oma. Grace hingas seda lõhna sisse, suudeldes ta väikest nägu ja nuttes, samal ajal kui silmitses kõige uskumatumat kingitust, mis talle iial oli antud. Kingitus, mis oli nii hinnaline, et Grace teadis, et võitleks viimse hingetõmbeni, et teda väljaspool ohtu hoida.

Kolm ja pool südamelööki

„Tere, Chloe! Vaata vaid, väike tüdruk!“ Tema nime välja öelda oli rõõm. „Näed, ma ju ütlesin sulle, et kõik saab korda. Kuidas su teekond möödus? Mitte kuigi halvasti? Tore. Tere tulemast maailma, pisike! Mina olen Grace, ma olen su emme ja armastan sind.“

Üks

Sepsise käes kannatava inimese kõne võib olla segane nagu kellelgi, kes on saanud rabanduse

Grace libistas kiilkontsaga seemisnahksed kingad jalast, torkas need korralikult, kontsad koos, kirjutuslaua alla prügikorvi kõrvale ja astus tossude sisse. Nagu tal kombeks oli, toetas ta jala kirjutuslaua servale, lastes seelikul üles kerida ning lootes, et mitte keegi ei vaata, kuni ta paelu seob. Eriti Jason Jordan, võitlushimuline, nuga selga lööv tolv, kes oleks võimaluse korral kindlasti ta seeliku alla piilunud. See oleks nii tema moodi. Grace kandis ta peale ikka veel vimma, et mees oli ta kampaania hõivanud väitega, et tema kogemused on kliendi huvides. Grace teadis, et Jasonil oli kliendist ükskõik ja et see kõik oli olnud selleks, et ta saaks võimaluse särada. Ning seda mees oligi teinud. Nad olid aastaid omavahel võistelnud. Mil-lal iganes nad fuajees kokku juhtusid, märkas ta, kuidas Jason ta jalatseid silmitses, ning arutles, kas mees suudaks temaga võidu üles joosta. See oli nagu koolis, kus kaks last ühes aines

omavahel esikoha pärast võistlesid. Haletsusväärne. Grace teadis, et Jasoni viimasele tembule mõeldes saab ta jälle vihaseks, kuid tõsiasi oli, et mees oli nüüd ta ülemus, liikudes osakonnas ülespoole ning raporteerides otse juhtkonnale. Grace tundis, kuidas ta pulss jälle kiiremini lööma hakkas, kui kujutles Jasonit kõigilt õnnitlusi vastu võtmas, igavene kaabakas selline.

Tema tossupaelad olid veidi liiga pingul, kuid ta arvas, et selleks ajaks, kui ta reipal sammul kõnniteel astub, põigeldes turistirühmade, ärritavate paarikeste ja aeglaste lonkijate vahelt läbi, annavad need veidi järele. Heites pilgu Jasoni kabineti poole, oli tal hea meel, et mees oli juba tööpäeva lõpetanud. Mitte et ta oleks seda võistluseks pidanud, aga talle meeldis võimaluse korral saabuda enne ja lahkuda pärast teda; ta pidi end tõestama ja ootas, et Jason midagi untsu keeraks, siis oleks tema kord rünnata!

Grace ajas selja sirgu, võttis telefonitoru, torkas selle lõua ja õla vahele ning valis masinlikult kolmekohalise kiirnumbri.

„Terekest, hakkam just lahkuma. Millega ta tegeleb?“ Ta kõneles kiiresti, lootes, et abikaasa teeb sama; oli tähtis, et asjad liiguksid. Ta korjas mehe vastust oodates kokku heakskiitu ootavad välja prinditud reklaamlehed, paksu märkmiku ja maketi fotosessiooni jaoks, mille pidi korraldama, ning torkas need kotti ühes oma lemmikpastakate, hommikuse Metro ajalehe, mida polnud siiani saanud mahti avada, ja pooliku banaaniga, mille saatust oli veel otsustamata. Võimalik, et ta kavatses selle rongis lõpuni süüa või siis prügikasti visata.

Tom hingas sisse. Ta veniv vastus sundis Grace'i lõualihaseid pingule tõmbama, veidi. „Tal on vahva päev olnud. Ma olen üritanud mitte mainida... tead ju küll... meie väikest

eesootavat seiklust, aga me lugesime raamatut tiigrist, kes pidi haiglasse minema, ja ta ainus küsimus oli, kas tiigri issi jäi koos temaga haiglasse, nii et see vist annab veidi aimu, mille pärast ta muretsseb.“

Tiigri emmest polnud juttugi? „Olgu, noh, me võime seda arutada. Ma tõesti lähen nüüd...“

„Nägudeni!“ ütles ta hääletult, lehvitades Jayneyle, kes oli tööpäevaga ühele poole saanud. Nagu kõik, kes veedavad liiga palju aega tööl, oli naine ta assistendina midagi töökaaslase ja sõbra vahepealset.

Jayney kiirustas Grace'i kirjutuslaua juurde ja kleepis ta kotile neonroosa märkmepaberi, enne kui kontorist lahkus. Nagu ikka, ei teinud ta sellest vestlusest välja; vahet polnud, kas Grace rääkis kliendiga või arutas kodust õhtusööki, Jayney näis detailide suhtes võrratult ükskõikne olevat.

Grace luges teadet. *Head nädalavahetust! Soovi Chloele esmaspäevaks õnn kaasa. Teisipäeval näeme! X* Grace pilgutas sõbrale ja usaldusisikule silma.

Tom oli hakanud õhtusöögist rääkima. Grace peatas ta. „Ma vaatan midagi, kui koju jõuan. Ära liialt muretse. Ma sõin kabinetis hilise lõunasöögi. Vaata, Tom, ma pean minema, või muidu jään rongist maha. Olen juba niigi hiljaks jäämas.“ Ta vaatas seinakella. „Varsti näeme! Musi-musi.“

„Olgu, musi-musi, Grace, varsti näeme!“

Lükates kastanpruunid õlgadeni juuksed kõrvade taha, tormas Grace mööda laia marmortreppi alla, eirates ettevõtte soovitus aeglaselt kõndida ja läikivast käsipuust kinni hoida. Kellel veel selle jaoks aega oli? Temal kindlasti mitte; ta pidi rongi peale jõudma. Seljakott seljas, hele vihmamantel tihedalt

vööga kokku tõmmatud ning kollane Radley kott vastu kõhtu surutud, astus ta kiirel sammul läbi kuningliku marmorist ootesaali. Pea maas, andis ta oma parima, et eirata töötajaid, kes olid Shultzheimi hoone kuuesteiskümnelt korrusel alla tulnud; reklaamiinimesed, kauplejad ja kenad inimesed, kes töötasid avalike suhete üüritud korrustel, naeratasid üksteisele ühises jõusaalis ja võistlesid omavahel kabinetides. Grace silmitses pöördust, oodates sisse astumiseks õiget hetke.

Hommikust saati topeltakende ja kliimaseadmega kontoris olnud, oli nüüd võimatu linnakära eirata. Täksod lasid signaali, bussid kähisesid ja tuhanded hääled karjusid mobiilidesse. Kakofoonia aitas kaasa ta algavale peavalule. Grace suundus jaama poole, nagu oleks tegutsenud autopiloodil, sisemine satelliitnavigatsioon seatud N1C 4QP* peale. Ta ei pööranud enam tähelepanu Londoni vaatamisväärsustele, suurejooneli- sele arhitektuurile, punastele bussidele ega telefoniputkadele, mis näisid lausa kisendavat fotode järele nende jaoks, kes ta teed ummistasid.

Grace'ile meenus, kui Londonis viibimine oli temas ele- vust tekitanud. Paljud tänavad hoidsid endas mälestusi, mida ta seostas mineviku lõbusate aegadega. Mõnikord võis ta lausa end vilksamisi noore ja naeratavana ühe teatud publi ukse taga näha. Seljas uhked riided, huultel liiga palju huulepulka ning veiniklaas käes, sest noor muretu Grace naeris pikalt ja valjult ning ilma põhjusega. Ta oli olnud elust joobnud, värskelt üli- kooli lõpetanud ning koos mehega, keda armastas; ta oli kar- jääri alustamas ja peaaegu kõik oli vahva!

---

* Camdeni piirkond Londonis. Tlk.